

ŞİRƏNGÜL MUSAYEVA

AYRILIQ ÇOX ACIDIR

Povest

1-ci fəsil

MƏHƏBBƏT GÖZLƏNİLMƏDƏN GƏLİR

Hər şey qəfil və birdən oldu: hələ özünü gərmədiyim adamsı səni necə də tanış və doğmaydı. Bu səni hardasa eşitmişdim? Bilmirəm... Belkə, xəyalımda yaşadığın ağ atlı oğlan belə danışmış...

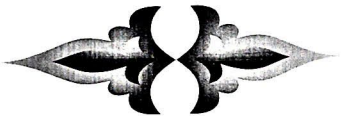
İçində qaribo bir titrəyiş, kövrəklik əmələ gəlir, o səsin sahibini görməliyəm...

Qapını açıb içəri daxil oluram. Orxan müəllim ayağa durub qarşıma gəlir. O səsin sahibidir, - o səsi kimi gözəl və özəmətlidir. Qara, nüfuzədiçi gözəlri ilə mənə süzlür və soruşur:

-Zəng edən qız - Şəhla, sənəmi?
-Bəli! - Başa düşürəm ki, mən də onun üçün acı və dəhşətə, o da mənə ehtəsizlikə və əziyəyə. İlk andaca hiss edirdim: mən onun üçün, o da mənənin üçün öləri adan olmayacağı. Adəm və Həvvanın arasında bağ verən ilk anlaşma və bağlılıq artıq bizim arasında da var.

Orxan müəllim stul çəkər, mən əyləşirəm; biz isə bərədə söhbət edirik. Danışmışız maraqlı və uzun olur - o, hətta mənə şəir də deyir. Çox gözəldir; - mən onun hardasa görmüşəm axı.

Evo dönüşür. İndico Orxan müəllimin yanından gəlmişəm, ilk dəfə gördüyüm yad bir kişidir, lakin mən onun üçün darıxıram. Qoribodir, deyilmi? Bu hansı möcüzədir, görün bu nedir? Özümlə toplayır,

başımı çəpə sayırlar qatmaq istəyirəm, lakin yalnız və yalnız öz düşüncəm; surəti gözüm öndən, səsi qulaqlarımdan gəlir - ilk baxışdan vurulmaq yoxlu bəna deyirlər.

Özümlə mübarizə aparıram, fikirləri qovuram. Lakin içicə gün döziürəm, üçüncü gün telefonu götürüb Orxan müəllimə zəng edirdim, onun səsinə eşitmək istəyirdim. O isə özünə arxayın bir tonla danışır, sakitdir, lakin hiss edirdim mənə danışmaq ona xoşdur, mənə zəngim onda bir ruh yüksəkliyi yaradıb. Nəhayət, sağollaşırəm. Qəlbimdə bir sevinc var, bütün varlığında bir oyans, istək var, - hər şey çox gözəl görünür.

İlk dəfə götürünüb qabağında durub özümə başqa bir dofo baxıram; gözlerim nəsə sirlə bir şıvqla parlayır.

Şifoneri açır, cürbəcür paltarları çıxarıram və ilk dofo olaraq kosmetikamda nələriscə düzün seçməyimi aydınlaşdırıram. Aha, bu mənə gün rəngli paltarında saçlarıma açıq darayanda, bu açıq yaşıl, üstündə sarı güllər olan şifon paltarında isə saçlarıma yaşıl dənə dəyə bəzəyirəm. Bəs bu qara şalvar və qara koftada necə? Bəlkə də, bir saat güzünüm qabağında əlləşirəm. Və nəhayət özümün xarici görünüşündən narazı halda məşğuliyyətimə sən qoyuram. Bəzi şeylər çatışmır, almaq lazımdır. İlk dofo pomadamın rəngi, istifadə ediyim tuş, karanəş xosuma gəlir.

Səhər mağazaya gedib bəzi şeylər alıram, evo dönüşür onları yoxlayıram. Əladır! Görən Orxan müəllimə zəng etmək olarmı?

Yox-yox, dözmək lazımdır. Üç gün özümü bir-təhər saxlayıram, dördüncü gün (artıq vaxtdır) zəng edirdim.

Telefonu götürür, neçə gündür niyə zəng etmədiyimi soruşur. Vaxtım olmadığım deyirdim. Nəsə narazdır.

Telefonumu soruşur, söyləyirəm. Nəhayət, dostoyı qoyuram. Qəlbim fərhəli düşündür; artıq o, mənə cazibəmə düşüb, əlimdədir. - İndi isə elə etmək lazımdır ki, bu cazibə bir qədər də artsun. Et-nən üçün hələlik möhkəm olmaq lazımdır. Bacara-cayamımı? İki gün zəng etmirəm; üçüncü gün Orxan müəllim zəng edir. Hirsildir, sət tonla nəyiscə soruşur. Hiss edirdim ki, mənədən başqa şey gözələyir. Ona bir balaca naz satıram, dərhal kefi kökəyir. Səhər ora getməyimin vacibliyini söyləyir.

Və bütün bunlarda - onun mənə yanma çəğirməsində, mənəim boyum çəğirməsində atəşli bir məhəbbət, ehtiras var; yoxın ki, Həvva da Adəmdən elə belə qorxub və elə belə də onun bütün cismi, hissirləri Adəmə doğru uçubdu. Və mən qadın-küçü münasibətlərini əsrarəngizliyi hiss edirdim. Və bu məhəbbət deyilən, ehtiras deyilən şey, doğrudan da, bütün bəyətən cəvəhərdir.

2-ci fəsil

MƏHƏBBƏT BİR OYUNDUR

Hər gün Orxan müəllimlə zəngləşir. Hər-dən-bir də görüşürük. Hər zəngin, hər sözi, hər görüşün xüsusi bir əhəmiyyəti var bizim üçün.

- Şəhla, gəl də görüm sən, darıxmışam sənin üçün...

- Elə gəlməkdən danışırsız, başqa şeydən danışın da...

- Nədən danışım? Nədən danışım sünü alınacaq, çünki sən mənə, mən də səni sevirəm.

- Niyə gəlmişəm buraya?

- Qorxuram.

- Nədən?

- Sizdən...

- Dəha ağıllı olacam, gəl

- Heç vaxt...

- Nə olub sənə, Şəhla?

- ...

- Səsin nəsə birtəhərdir.

- Bura bax, mənə sevmirsən?

- Sevirəm.

- Onda heç nə fikirləşmə, gəl yanma, gəl.

- Saçını belə daram.

- Öz işimdir.

- Bu sənə yarışmır.

- Özüm bilərəm.

- Sən heç nə bilmişəm.

- Bəli şifon kofta geyinmə. Çox açıq-saçıqdır.

- Nə olsun...

- Bir mən olsam olar. Amma kiftədə hamı səni belə görür. Pomadam da çox tündür.

- İndi belə moddur.

- Sənə modun mənəm. Nə deyirdim, ona bax.

- Səndən qabaq qardaşım, atam var. Onlar içicə verirdi.

- Dəha sən onları yox, mənəim icazəni almırsan.

- Səni sevirəm...

- Mən də...

- Sənsiz dünyə bombos olardı.

- Elə mənəim üçün də.

3-cü fəsil

MƏHƏBBƏT İLAHİNİN BİZƏ VERDİYİ ƏN MÜQƏDDƏS HISSİDİR

Hər gün Orxan müəllimi görmək istəyirəm, hər gün onun səsinə eşitmək istəyirəm. Bütün varlığım, cismim, canım, dəmlərlərimdə qanıma ona doğru uçur. Hər şeyin mayasında bir təmizlik, gözəllik var. Hər şey işıq saçır; göyüdə Günəş, yerdə çiçəklər gülləşməyir. Dünya elə o gün - onsə gördüyüm an doğulmuşdu? Əvvəllər də Günəş belə baxırdım, sülalə belə ışıqla aydırdı, quşlar belə cah-cah vururdumu? Otları tərpəniş, çiçəklərin osimi "məhəbbət" deyər pıçıldayırdımı?

Həvə əsrarəngiz partilərlə doludur. Sanki, hardasa qaynayan, işıq çıxmaq istəyən bir çəşmənin şifonlusu eşidirdim. İlk dofo olaraq ayağım altındakı

torpağın insan kimi nəfəs aldığını duyuram. Qadın olmağın, sevimli bir kişi tərəfindən sevilməyən, arzulanmağın təkrarsız cazibəsini duyuram.

Ah, nə xoşdur yatanda da, duranda da Orxan müəllimi düşünmək, onun mənə dediyi hansısa bir sözü xatırlayıb gülümsəmək.

Bütün daxilimdə sanki, Günəş doğub, üz-gözüm elo bil işıq saçır...

...Ah, onun sasi, onun görkəmi, onun nəfəsi. Ruhum, bütün varlığım vüsal həsrəti ilə çürpür.

...Səni, yalnız səni istəyirəm, özizim. Bu istəyin qarşısında acızəm.

Bu istək, xəta olsa belə, başıma bələ olsa belə, səni istəyirəm. Başı qarlı dağlara qar yağsa, dolan bulud bəzəlsə, torpağa düşən don göyarsə xətdir-mi?

Heç nə bilmirəm... Yalnız yaşayırəm, nəfəs alıram, iliyim, qanım, hər hüceyrəm günəş işığı altında cücürən, boy atan çiçək kimi bu məhəbbət işığı altında cücürür, boy atır. Ruhum pərvazlanır, içim güc və qüvvətlə dolur, elo bil bütün dünyanı məhərrindən oynadacağam. Bu dəqiqə dünyanın hər zərəsi sevinc saçırımı? Hər gün sevgilini görüşmək, onun üçün bəzənəm, onun istədiyini kimi geyinmək hüddüdsüz nəşə deyilmi? O - Adam, mənəm - Həvvanı sevdiyini kişi - alıma yazılmış talekdir, qismətdir. O, hər şeyə qədirdir. Mən başa düşürəm ki, ona qarşı çıxmaq, etiraz etmək qüvvəm xaricindədir. Səni, təbiət onu mənim bənim olmağın...

nim üçün öz mənasını itirib, gözüm onların heç birini görmür, qulaqlarım heç birini eşitmir, gözümün bərdəfəlik öz qismətini tapıb, ruhum öz içinə çəkilir. Hər yəndə Orxan müəllim var, hara baxıram onu görürəm. Məgər o mondon ayrı yaşayırımı, mövcuddurmu? Orxan müəllimin surəti mənim daxilimə yerləşib, burada ürəyimin başında-dır, artıq mən yoxam həyatda, yalnız o var.

4-cü fəsil

MƏHƏBBƏT GÖZƏL, ƏSRARƏNGİZ HİSSİDİR

Orxan müəllimin hər sözündən, hər görüşündən sonra dünya bir az da gözəlləşir.

Onunla bir zamanda, bir vaxt kəsiyində yaşamaq, eyni problemlərlə ehatə olunmaq, o udan həvadan udmaq, o yaşayan şöhərdə yaşamaq...

Bir yerdə bağı-bağçanı gəzmək, bir tamaşaya baxmaq, bir konserti dinləmək. Eyni şairi sevmək, eyni romanı oxumaq...

Hər axşam televizora baxarkən onun da həmin verilişə baxdığını düşünmək...

Orxan müəllim gözüme nur hələsinə bürünmüş kimi görünür. Nə qədər baxsam da ondan doymuram, üzünün hər cizgisi, hətta, hansısa bir qüsuru belə mənə əzizdir. Onun yanında olanda mən za-

5-ci fəsil

MƏHƏBBƏT BİR SİNAQDIR...

Mən hiss edirəm ki, Orxan müəllimi nə isə narahət edən məsələ var. Belkə, evlidir... Məgər bu, bir ehamiyyət kəsb edirmi? Onun evli olması mənim ona olan məhəbbətimə azaldırımı? Əksinə, o, bir az da özəmətli olur. Onun oğlu var, qızı var, arvadı var.

Bas... bizim eşqimizin axırı necə olacaq? Mənsə subay qızam, arə etməliyəm. O, mənə alarımı? Əgər o, mənlə evlənsə, mən məmnuniyyətlə onun ikinci arvadı olaram. Mən hər şeyə qənaəmə. Qoy ayda bir-iki dəfə mənim yanına gəlsin, xalan vaxtını onunla keçirsin, oğlu-qızı ilə məşğul olsun...

Bu gün Orxan müəllim çox bükəf idi. Tez-tez köks ötürür, papiros çəkirdi. Papiros tüstüsü arxasından onun qara, qıyılmış gözələrini baxmaq çox gözəldir. İri, qəşəng əlləri ilə papirosu külqabında söndürməsi də gözəldir.

O, mənə nə isə demək istəyirdi. Amma demədi...

Orxan müəllimin dörd çəkəməsinə istəmirəm. Bilmirəm ki, mənə düşür. İstəyirəm deyim ki, hər şey elədir, qəm çəkmə. Sən nə desən yazaym. Lakin demirəm. Qoy hər şeyi özü həll etsin.

Ondan gələnlə dərdo-bəlaya rəzayam. O, mənə qəm-qüssə, əzab verərsə, şövqəle o əzabı çəkərəm. Qoy mən yuxusuz gəcələr keçirdim, ağlayım, əzab çəkim, o isə bilsin ki, mənə nə baş vermişdir. Mən qəm-şövqəyə bəzənəm ki, sənə

həbbət bir dəryanı çalxalandır. Heç kim onun sevincindən, nəşəsindən dadmayıb. Məhəbbət heç kimi xəpəxt etməyib. Belkə, elo məhəbbət də taleyin bir ironiyasıdır?

Ah... qəlbimə nə isə ovulub tökülür. Köpüklü ürəmə salınanda əzab qalmış tənha gəmi kimiyəm. Dalğalar gücsüz və zəif vücudumu atıb tutur. Gədəcəyim səmti, məkanı itirmişəm. Bundan sonra nəyə ümid bağlamalı, nəyə cən atmalı, nəyə doğru gətəməli?

Ey İnsan! Nə üçün öz qəderinlə bənzərsən? Taleyin qismətində yalnız acı kodur yazdığna qəna olmur-sən?

Ah, həyat necə cansızdır, bozuntuldu, yeknəşəkdir. Dəli Mart çöldə covlan edir, külək vıyıldayır. Səmə boz, torpaq boz, hava bozuntuldu. Qəlbim də eləcə bəmbəzdir. İçində, sanki, ölmüş kabus uzanub.

Ətrafında gülən, danışan qayğısız görünən insanlara baxır və həyət edirəm; - necə də sakitdirlər, dərxdimlər, nəyəyə sevinə bilərlər, nəyəyə gülə bilərlər, nəyəyə maraqları var. Hər öz işi ilə məşğuldur. Deyib-gülür, şənolirlər.

Hər tərəfdən kədərlə ehatə olunmuş və əzab dənizində də deyib-gülmək olarmı?

Artıq bu həyatda mənim üçün heç nə mənim üçün deyil. Mən öz dövrəməni yaşadım. Yeməndən həyata gələ bilmərəm, yeməndən kimisə seve bilmərəm, yeməndən o hissələri yaşaya bilmərəm.

O hissələr, o məhəbbət artıq mənim üçün arxada qaldı. Çox təəssüf ki, insan həyatı yalnız bir dəfə gəlir və yəqin ki, elo bir dəfə də sevir.

anıram. Xatirələrlə qəlbimi ovundurur, təsəlli tapıram.

Günlörlə qə qəmlə, möhkəm keçir. Qəlbimi heç nə ilə ovundurub bilmirəm. Hər şey məno kədar gəlir. Göy üzündə süzən buludlar belə məni qəmləndirir.

Bəzən öz-özümü qanayır, özümü köntüllü olaraq bu bələyə saldığımı düşünürəm. Mən gərək... lakin... Yox-yox bu kədar əzi də gözəldir. Əgər bu məhəbbət kədar olmasaydı mənim həyatımda bir mənası olardı-mı, sevgi hissini düyməyə, onu yaşamağa məğr əbəsdir-mi?

Mən bu anları sevinclə cəkar bir əzabə dəzərdim. Əgər bir balaca ümid olsaydı...Bu məhəbbət məno bir balaca işiq vətənsöyü...

Mən xoşbəxt oldum həttdən onu görəyəydim, həttdən onunla üz-üzə gəlib salamaşsaydım. Onun həttdən üzümə sancılan baxışı məno bə edardi, həttdən işiqə, dənə edən gözleri ilə məno nəyisə qadağan edseydi...

O udan havadan ıdsaydım, onun haradasa yaxındakı olduğumu hiss edirdim...

Aramızda heç bir insanın keçə bilmədiyi sədlər var.

8-ci fəsil

PAYIZ KÜLƏYİ

Artıq oktyabr əyird. Həttdən məşni gözməyə gədirəm.

Hər gün, günəşim yağışlar yağır. Hümdür ağcaqayın, qovmuş, şam ağacları artıq yarpağını bəda verib. Yer başdan-başə xəzəllə ötürüldü. Artıq payızdır... Payız, dəqrdən də qə kodərli, qəmli fəsildir. Payız insanın qəlbini üzümə ilə döküdur. Payızın arxasınca qə gəlir axı, - qışda heç bir ci cəciörəm, çıqək şəmür axı. Eləyisə insan payızında nəyə ümid bağlaşın, nəyə doğru can atsın. Yaranş payızda ona heç bir ümüd, şans vermir axı.

Məşnini qiçədə vəyşi səslə vıylıydayan külək sanki qəlbimdə edir. Nəce gücüsüzdir bu əzəməli meşə, bu həttdür ovaq, şam ağacları bu sət, əzəməli payız küləyinin qarşısında. Payız küləyi öz sət məfiəni ilə önərin yalayib belədan-bələ, elədan-ələ çövlən edir, onları önəmli soyundurur və sonunda da dətli bir qəbəqə ilə gülür.

Yerlə-yəksən olmuş, xəzən vurmuş səpsən, quru yarpaqlar nəce də acı və mütdirlər. Külək onları qabağına qətib, gəlmişəyə tərəf qovur, artıq süyan səbi belə gürümür. Tok-tək gözə dəyən sarçələr, qarqarlar, qəğillər, qəza gözələri ilə insan kimi qışsə və kodərli baxır, payızın qarşısında acıç olduqlarını hiss edirlərək. Göy üzündə topa-topa buludlar süzdür, bəzən də sol-

muş və sanki soyumşu günəş görünür, zərif-zərif və zərif-zərif gülləyir.

Payız... sanki yaranş öz hakimi yəkətlığını sübt edir. Nəinki insanlara - olara, çikçoklora, ağaçlara, bütin yazı, yazı gəlmişəyə oynaşın, məstixəmə olmuş ürəkdlərə də sübt edir. Və nə qədar də əmansız, sət olduğunu hiss etmirimi görürəm?

Məno hədisə zövq vərən bu yəd şəhəri ilə ilk gündenə məno səvdian yarınşayış olar, lələlə, sevir-sevir gülləri yoxdur artıq.

Ah, böyüç, gözəl başlı! Bilsən nəce qəmli, düşüən gürünürsən, heç bir əmansızdır - qarşıba əmansız, sət qışdır.

Qarşında əmansız, sət realıq var, mənim onu görəyəy de heç bir şansım yoxdur. Qəlbimdə gəyörən o gözəl lələlə, cəbənəyastıqlar ilə əvəqət aynın arxındakı kimi gözəl idi və əlo buradakı kimi artıq yazı gəldiyi önlər onun tez bir zamanda əmansız küləklərin öli ilə sovuldular.

İndisə... qarşıba bambuz, uzunsürən, sət qış əyird. Bu qışdan sonra homikni lələlə, cəbənəyastıqlar cüder boy atamı...? Mümkünsüzür, əzizim...

Həyat çox əmansızdır. Xoşbəxtliyə heç bir şans yoxdur. Hər tərəfdən insan əzabə, kodərli əhatə olunub. Bu əzab, kodər dənzində, həttdə insan də özü qiçin müxtəlif qadağalar və yeno əzablar qoyub.

...Ah, ey insan, səni ki, də deyildin, qəza yaranmamışdın, bəs bu qədar dərtdələ, əzablara nəce dözdün, tablandı axı?

Pəncərənin qarşısında dərmuşam. Soyudıq, həvə-də duman də var, qiçətə ara vermir, yer palçıqdır. Adamlar tok-tək hərsə tələsir, əyin-başları də, üzleri də solğun bozumtuldur. Qəribədir... onlar nə üçün belə sətmiş, ölmük gürünürlər? Sanki ürəklərində heç bir hiss, arzı qəlməyib.

Fəzillər insanların əhvali-rühuyissinə təsir edir - bu sözsüz belədir. Rus, ingilis, amerikan, türk əhdəndirli məsinə baxmayaraq, insan eləcə insəndür bu fəsilörlər qarşısında. Və bir də bu sət, əmansız, qəbi qiçidən payız küləyinin qarşısında acı, gücsüz bəndələr...

9-cu fəsil

HƏYATIN ASTARI DƏŞƏTLİDİR

Aradan illər ötüüb, Orxan müəllimin gürüşünə gəlmişim; saçları ağarub, gözleri çuxura düşüüb, rəngi soluxub, dərisi...

Porisəndir, - sanki nəyinsə dərtdindən üzüölüb. Çək-

ne-çökino üzümə baxır. Hiss ediorəm ki, məndən utar-nə. Ona yazığım gəlir.

...Sarımsıqım... illərlə səvdianim ədamı bu sürətdə təsəvvür etməzdim, xəyalım məndən icazəsiz o vaxtlarla indiki möyüşəy edir, o ədamla bu ədamı tutuqdur. Mən bunumu səvmişdim? Bunun qiçinmi yuxusuz gəclər keçirtmişdim? qəz yaşları tökülmüşüdm?

Özümü mü hiss ediorəm.

...Ah, kaş mən Orxan müəllimi bu gərəkəmdə görəməyəsəy, o, eləcə illər arxasında, xəyalım daha də qəzəlləşdirdiyi, bəz-əkəz vurdığı gərəkəmdə qalaydı. Heç ədamı mən illüyimə olardı.

İndi isə... Sevgi hissləridən təmən yazıq, öz pəriqəmləri olan, xostə, zəif, üzümüş vüctü...

...Yox-yox, dilin nəce gəlir, ey könlü. O yeno də gözəldir, əzəməlidir. Sədəcə, zəman onunla öz əci oyanunu bitirməkdədir.

Həyat əlo başdan-başə bu acı oyanulardan, əvəzlənmiş lövhələrdən ibarət deyilmi?

Həyat istəso gəl üzüöl bir dəlbəri bir dəqiqədə üfənət yağışına çevirməzmi?

Ürəyim parça-parça olmuş bir vəziyyətdə Orxan müəllimin yanından qayıdıram. Və həyatın çox əmansız, sət olmasını, bizimlə psi oyanları oyanmasını bir daha hiss ediorəm.

Biz həmmiz onun oyanlarında uduruq, onun əlinədə acızık. Mən illərdi bu oyan dəvam edir. Və hələ nə qədar dəvam edocək, bilmürəm. Biz həyatın gözəl-löklərini sevir, onları öldə etmək istəyirik, o biri üzde isə dəşərlər yatıram...

10-cu fəsil

ÖTÜB KEÇİR MƏHƏBBƏT

Nədəndir birdən-birə yay-ıq, yaz-payız öz mənasını itirir? Sanki Günəş göydə ədişöyüb, çikçoklər yərdə. Nədəndir qiçərən səsi, suların şirniş ədamı dərxdürdü. Nə? Əvə ədamı sət, qöl-çərən, meşə ədamı sıxır? Nədəndir hər sev, sanki bütin kainat məhvörindən çıxıb?

Ədom vətənə, cəmmət və cəhəmmən əvəzlənüb. Nə qiçin dünöyan və insanın yaranışı, əzəli və səmt belə mənasız olub?

Külək pəncərəni səsləndirir, yağış damlaları dərmiş möyşəcləyir, qəlbim onlara qarsı heç bir əki-səda vermir, nədəm?

Sanki göydə Günəş söndüb, əlduzdar öləyiyib, yərdə dənilzər dəriniymi, çayları axarını, şəlalələr cəqəşünü-şunu itirib.

Yaşamaq və ölmək mənasızlaşıb, gələcöyü səlsöyən ümid, arzu, romantika heç bir mənə kəsb etmir.

İstərən büsbütün əvəzlənmiş məni.

Tək sənin gözündə məşhur olum mən.

Mən indi başə dəqtdürəm həyatın mənasızlığını, əmansızlığını. Həyat çox əmansızdır, çox...

Həyat hər şeyi bizə qram-qram, hissə-hissə verib. Əzbəsə bol-bol, qədersiz verib. Məhəbbət üzümizə güləndə cəmiyyət qarşımızda əmansız qadağalar, sədlər qoyur, qəlbimizi şübə ilə döküdur. Bu məhəbbətə öli də edərilsə, nələri... nələri itürəyimizsi söyləyir bə. Məhəbbətin itürəcəyimiz şeylərdən üstünüyünü dərk edəno isə... artıq cəg verib. Məhəbbət daha əvəlcə kimi işiq şəkər, qəlbimizi əvəlcəlikə itürətir. Əvəlcəlikə bir-birimizlə dənəşədə dıl-dodağımız tə-pimiri, əllörimizə olarımızda doğru, ürəkölrimizə ürəköl-rimizə doğru ıqınuram...

Və başə dəqtdürük ki, ötüb keçib məhəbbət, nəce ki, bəkar al-qırmız gülləri ilə, yazmayş qölü-çərənisi ilə, tə-təmiz, otırı havası ilə ötüb keçir. Nəce ki, işıqlıq güylərə ıcalan şirin xəyallar ilə, arzuları, möcülözöl-ə inanan mənasızlığa ilə ötüb keçir. Nəce ki, gənclik qəçir-qüvəti, sağlamlığı, vıqarı, cəşünəqlığı ilə ötüb keçir.

Məhəbbət də eləcə ötüb keçir, əzizim... İndisə... nəyə lazım vətəş ocağın külli ilə oyna-maq, nəyə lazımı... Acı-acı illər dərur qarşıba, bombaz çöllər, xəzən vurmuş güllər dərur qarşıba.

Güçüm yoxdur daha, əvəlcə odum, közüüm yoxdur daha. Dəhə çaylarını axarını, ömrünüm bəharını gəri dördölə bilmiorəm, səni əvəlcəlikə seve bilmiorəm. Bilmiorəm, əzizim...

Bu təyənə o təyə keçməək nəməllikən,

Həyatı məyənə dəhə ötür-gün.

Həyatımız başdan-başə ol cətməyan, üz yətməyən, qaytımız müğlün olmaıyən, o təyaldən ibarət deyil-mi? O təyalar bizim özünə əmansız ürək ağrısi, qəlb gəyneretisi deyilmi?

Qoy o təyalar bir sənin ömründə, biri də mənim ömrümdə arıtsın, nə varmı ki...

Nə varmı ki, insan qiçin yaralardından qəm dəmən üyeyin bir zorbə də əlməyə qəyərmiş ki...

Ayşlar, illər keçəndir, bu yazı üz tətüb, kodər əstəsidirmi?

Nə bilim...

Xəzən vurmuş, al-qırmız gülləri solmuş vəri-yoxu talənmiz bir bağ mənasızlığım və saat. Bu bağın vıran qəlmiz kənkərlərində bir yarıq üz gürzir, qərib, tənəə bir yaləqəzək kimi ılsayır. Bəlkə, əlo insan ruhü bir qərib, tənəə yaləqəzəqdər bu dünyədə nəyən sev, artı-r və ıxtara-xtarda ürəyimin ağrıısından bax, beləcə ılsayır...

Nə bilim...